

Πέντε σενάρια ζητούν πειραματόζωο...

Εισερχόμαστε σήμερα στο τελευταίο και πιο κρίσιμο δεκαήμερο της διαπραγμάτευσης και είναι σαφές ότι πολύ δύσκολα μπορεί να οδηγήσει σε ένα αμοιβαία επωφελές αποτέλεσμα για λόγους κυρίως πολιτικούς και ιδεολογικούς, όπως έχουμε αναφερθεί σε προηγούμενα άρθρα.

Ποια είναι λοιπόν πλέον τα πιθανά σενάρια μέχρι τέλος του μήνα, που λήγει η δεύτερη παράταση του προγράμματος και η προθεσμία για το ΔΝΤ;

Παράταση

Δηλαδή, μια αναβολή, πιο πιθανή μέχρι Σεπτέμβρη, που θα «επιδοτεί» τις δανειακές υποχρεώσεις προς ΔΝΤ και ΕΚΤ.

Η λύση αυτή που φαίνεται να εκτονώνει την εκρηκτικότητα των στιγμών είναι μια κακή λύση για την χώρα μας, αλλά και για την νέα κυβέρνηση.

Η οικονομία θα συνεχίσει να σέρνεται αφού η παράταση θα εξασφαλίζει, έστω πρόσκαιρα, μόνο τους δανειστές, χωρίς να απαντά σε κανένα πρόβλημα της ύφεσης.

Αντίθετα οι τράπεζες θα συνεχίσουν να στεγνώνουν, αφού θα αρχίσουν να πληρώνονται και οι ασύμμετρες φορολογικές υποχρεώσεις της χρονιάς.

Παράλληλα η αγορά θα συνεχίσει να σέρνεται, όταν μάλιστα τα σημάδια για την φετινή τουριστική κίνηση είναι ήδη ανησυχητικά.

Είναι πολύ αμφίβολο αν σε αυτή την λογικά αναμενόμενη κατάσταση, το κράτος θα μπορεί να συνεχίσει να πληρώνει κανονικά μισθούς και συντάξεις.

Η κυβέρνηση θα πρέπει να δεσμευτεί σε κάποια μέτρα, που με βάση τις διαρροές, δεν θα διαφέρουν και πολύ στο πνεύμα τους από εκείνα της προηγούμενης κυβέρνησης.

Η οικονομική αβεβαιότητα και δυσπραγία της κοινωνίας εν μέσω καλοκαιριού θα συμβάλλει στην πολιτική φθορά των κυβερνώντων.

Η αντιπολίτευση δεν θα κάτσει να περιμένει να πέσει το ώριμο φρούτο, αλλά όπως έδειξε έμπρακτα, θα κλιμακώσει τον διχασμό και θα ποντάρει στην πολιτική αναταραχή.

Με σταυρωμένα χέρια δεν θα κάτσουν ούτε οι δανειστές, που θα έχουν όλην αυτήν περίοδο το εργαλείο της ΕΚΤ σαν ρεγουλατόρο της μικρομεσαίας αγωνίας.

Και βέβαια, με σταυρωμένα χέρια δεν θα κάτσουν οι δυτικές δυνάμεις, που βλέπουν την κυβέρνηση σαν αποσταθεροποιητικό παράγοντα για τα συμφέροντά τους στην περιοχή.

Συνεπώς, αν η κυβέρνηση καταφύγει σε μια τρίτη παράταση, σαν ύστατη δική της λύση, θα πέσει στην πολιτική φάκα των δανειστών με την ίδια ευκολία που έπεσε στην οικονομική τους παγίδα, τον Φεβρουάριο, με την δεύτερη παράταση.

Συμβιβασμός

Αν η κυβέρνηση συμβιβαστεί με αντάλλαγμα μια υπόσχεση για διευθέτηση του χρέους τότε θα ακυρώσει η ίδια το νόημα των εκλογών του Ιανουαρίου.

Έτσι θα δικαιώσει όχι μόνο το δόγμα του σοκ της Ναόμι Κλάιν, αλλά και την προηγούμενη κυβέρνηση στην οποία επίσης είχαν υποσχεθεί το ίδιο, αλλά πάντα σε συνάρτηση με την εφαρμογή υφειακών μεταρρυθμίσεων.

Έτσι ακριβώς έπεσαν οι πρώην και πέφτοντας φόρτωσαν την βαριά σιδερένια μπάλα του δεσμότη του χρέους στα πόδια της νέας κυβέρνησης.

Ωστόσο, αυτός ο συμβιβασμός επιταχύνει ένα ξεκαθάρισμα στην χώρα και την Ευρώπη.

Η Ελλάδα μένει πράγματι στην Ευρώπη, αλλά σε μια Ευρώπη αδιαπραγμάτευτα Γερμανική, αθεράπευτα υφειακή και κυρίως κοινωνικά άδικη, ένα ακριβό «αντικείμενο του πόθου» στον ήδη ανερχόμενο ευρωσκεπτικισμό.

Το ωστικό κύμα ενός τέτοιου συμβιβασμού μοιραία θα διασπάσει τον ΣΥΡΙΖΑ, αλλά θα συμβάλλει και στην απο-Σαμαροποίηση-διάσπαση της ΝΔ, ιδιαίτερα όταν πολύ σύντομα οι καρποί του συμβιβασμού εντείνουν την εξαθλίωση και την απελπισία στα μικρομεσαία στρώματα.

Σε ένα τέτοιο περιβάλλον, μόνο νέες πολιτικές δυνάμεις, που δεν θα έχουν σχέση με τα αναχρονιστικά αριστεροδεξιά υπόλοιπα της μεταπολίτευσης, θα μπορέσουν να σηκώσουν τον ταπεινωμένο και παραιτημένο λαό στο ύψος που χρειάζεται για μια ισότιμη σχέση με τους δανειστές και κυρίως για ένα «άλμα πιο γρήγορο από τη φθορά».

Δημοψήφισμα

Η προσφυγή στην λαϊκή εντολή είναι η μόνη εναλλακτική στον συμβιβασμό που

κρατά, έστω προσωρινά, τον ΣΥΡΙΖΑ ζωντανό απέναντι στην αδιαλλαξία και την εχθρότητα των δανειστών.

Είτε οι Έλληνες πουν το ναι, είτε το όχι στο ευρώ και την συμφωνία, ο ΣΥΡΙΖΑ δεν χάνει προσωράς το ηθικό και πολιτικό του πλεονέκτημα απέναντι στην προηγούμενη κυβέρνηση, ακόμη και αν εύλογα του καταλογιστούν ανευθυνότητα και ανικανότητα.

Αντίθετα και οι δύο λαϊκές ετυμηγορίες δρομολογούν με πιο ήπιο και ομαλό τρόπο τις ανακατατάξεις στο κομματικό και κυβερνητικό του μέτωπο, αλλά και τις αντιδράσεις στην κοινωνία.

Ωστόσο ένα δημοψήφισμα φέρνει κυβέρνηση και δανειστές προ τετελεσμένων γεγονότων τα οποία μπορούν να οδηγήσουν με αμετάκλητο πια τρόπο, στο μεν εσωτερικό στον διχασμό, στο δε εξωτερικό στην απαρχή της ευρωζωνικής διάλυσης.

Πτώχευση

Εδώ συμφωνούμε με το σενάριο πτώχευσης εντός ευρώ [του αναλυτή How Pill](#) της Goldman Sachs, σύμφωνα με το οποίο και μεταξύ άλλων:

Προβλέπει “τεχνική χρεοκοπία, έκδοση IOU και κεφαλαιακούς ελέγχους ως απαραίτητους για να σπάσει το πολιτικό αδιέξοδο, που δεν επιτρέπει αυτή τη στιγμή την εξεύρεση λύσης”.

Θεωρεί ότι “τα ρίσκα που προκύπτουν από αυτό το σενάριο είναι ασύμμετρα και διαφοροποιούνται ανάλογα με το χρονικό ορίζοντα”.

Ότι “βραχυπρόθεσμα κινούνται προς το «θετικό» αντανακλώντας την πιθανότητα να οδηγήσει σε συναινέσεις για να αποτραπεί χρεοκοπία και να κερδηθεί χρόνος για περαιτέρω διαβουλεύσεις”.

Και ότι αντίθετα: “σε μεγαλύτερο χρονικό ορίζοντα κινούνται προς το «αρνητικό» με πιθανότητα για τεχνική πτώχευση, η οποία θα οδηγήσει σε μια χαοτική κατάσταση, πιθανά μη διαχειρίσιμη, που τελικά θα φέρει ένα (ακόμα και ακούσιο) Grexit αντί για την πολιτική στροφή που θα επέτρεπε τη συμφωνία”.

Επίσης προβλέπει ότι: *“Μετά από μια περίοδο έντασης, που μπορεί να κρατήσει εβδομάδες ή μήνες και μπορεί να περιλαμβάνει εκλογές, δημοψήφισμα ή άλλες κυβερνητικές ανακατατάξεις η Ελλάδα θα μείνει στο ευρώ, ακόμα και αν χρειαστεί κάποιος χρόνος για να «χαλαρώσουν» οι παράτυπες συμφωνίες που έγιναν στο δύσκολο μεσοδιάστημα”*.

Και καταλήγει ότι: *“Οι εταίροι σε αυτή τη φάση αναμένεται να διατηρήσουν την στάση που είχαν έως τώρα και να ζητούν δημοσιονομική προσαρμογή ως αντάλλαγμα για οικονομική στήριξη και επιτήρηση της οικονομίας”*.

Εκτροπή

Είναι το λιγότερο πιθανό σενάριο, αλλά πρέπει να αναφέρεται γιατί μια τέτοια εξελιξη θα μπορούσε να συμβεί μέσα ή καθοδόν προς οποιοδήποτε σενάριο.

Η δημοκρατία μας δείχνει ότι ακόμη αντέχει παρότι βαριά πληγωμένη μετά από τόσα κτυπήματα πελατειακού κρατισμού και μνημονιακού δικαίου.

Ωστόσο οι μέρες αυτές έχουν κάτι από φθινόπωρο/χειμώνα '44, κάτι από άνοιξη '67, κάτι από καλοκαίρι 2007. Και δεν μιλάμε υποχρεωτικά για εμφύλιο, τανκς και μυστικές υπηρεσίες.

Εννοούμε ακόμη και μια έκτακτη κατάσταση που θα μπορούσε να οδηγήσει στον σχηματισμό μιας κυβέρνησης εθνικής σωτηρίας με αυξημένες αρμοδιότητες, οι οποίες όμως θα μπορούσαν να υπερβαίνουν τα ήδη αμφιλεγόμενα συνταγματικά όρια των γνωστών μας πράξεων νομοθετικού περιεχομένου.

Επίλογος

Κάθε ένα από αυτά τα σενάρια, μόνο ή σε συνδυασμό με ένα άλλο, θα επηρεάσει την ζωή στην χώρα τους επόμενους μήνες.

Ό,τι και να συμβεί, θα συμβεί σε έναν ήδη πολύ κουρασμένο αλλά έτοιμο για όλα λαό, πολύ πιο έτοιμο από αυτούς που καμώνονται τους πολιτικούς του ηγέτες.

Πέντε σενάρια λοιπόν, που συναγωνίζονται σε κακότητα το ένα το άλλο, και που σίγουρα δεν απευθύνονται σε ελεύθερους πολίτες με κριτική σκέψη, ούτε σε

ανεξάρτητη χώρα, αλλά σε πειραματόζωα, όπως άλλωστε συμβαίνει διαρκώς από το 2010 μέχρι σήμερα.

Δ. Τρικεριώτης

Follow [@BlogGnathion](#) στο Twitter